

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 65436-07 אוביידוב ליאו נ' דן רכב ותחבורה ד.ר.ת בע"מ ואח'

בפני כב' השופטת לימור מרגולין-יחידי

אוביידוב ליאו

ע"י עו"ד קיכל

תובעת

נגד

1. דן רכב ותחבורה ד.ר.ת בע"מ

2. ויטקין לאוניד

3. כלל חב' לביטוח בע"מ

ע"י עו"ד סגל

נתבעים

פסק דין**פתח דבר**

התובעת הגישה כתב תביעה במסגרתו טענה כי נפגעה כנוסעת באוטובוס בתאונת דרכים ביום 11.9.05 (להלן: "התאונה"). לפיכך עתרה התובעת לפיצוי בגין נזקי הגוף שנגרמו לה מכוח [חוק פיצויים לנפגעי תאונות דרכים](#), תשל"ה – 1975 (להלן: "הפלת"ד").

הנתבעים הכחישו את עצם קרות התאונה הנטענת. יצויין כבר עתה כי לא הייתה מחלוקת על כך שפגיעת נוסעת בתוך אוטובוס עשויה לבסס תאונת דרכים, אלא שהוכחה עצם הפגיעה הנטענת.

התיק נקבע להוכחות הן בשאלת החבות והן לעניין הנזק.

הראיות לעניין עצם התרחשות התאונה

מטעם התובעת העידו התובעת עצמה, ואימה גברת פוזיאלוב מרים (להלן: "האם"). הן התובעת והן האם אינן דוברות עברית כלל, והעדויות תורגמה על ידי מתורגמנית לשפה הרוסית.

על פי המתואר על ידי התובעת בתצהירה ובעדות, ביום 11.9.05 בשעה 11:30 לערך, בעת שהתובעת הייתה עם נכדה בן השנה וחצי על אוטובוס בקו 46 לכיוון ת"א ליד התחנה ברחוב אנה פרנק, החל האוטובוס לנסוע בצורה פתאומית. התובעת ציינה כי טרם הספיקה להתיישב, ובעדותה הבהירה והדגימה כי נכנסה עם גופה לתחום אחד מספסלי הנוסעים, עמדה ברווח שבין שני הספסלים, והתכוונה להתיישב בעת שהאוטובוס החל בנסיעה. לדבריה, כתוצאה מתנועת האוטובוס הפתאומית

הוטחה בחוזקה וברך שמאל נתפסה בין שני המושבים וקיבלה מכה. אציין כבר עתה כי בדיון הדגימה התובעת את אופן קבלת המכה, והמחישה לבית המשפט באמצעות כסא את הפגיעה שנפגעה בברך מספסל הנוסעים.

במהלך עדותה הובהר כי התובעת לא פנתה בעת הארוע לאף אחד מן הנוסעים ואף לא לנהג האוטובוס. משהתבקשה ליתן הסבר להתנהגותה זו, הסבירה כי אינה דוברת עברית כלל, כי לא יכלה לתקשר עם הסובבים אותה, וכי הייתה בנוסף מטופלת בנכד הפעוט והייתה במצוקה גדולה. לאור הבהרה זו ברור מדוע לא קיימת כל תלונה בנדון אצל הנתבעת 1. משכך, גם אין חשיבות ראייתית לעד הנתבעות שציינו כי לא היה כל תיעוד לפגיעה של התובעת במועד האמור ובכלל.

התובעת הוסיפה וציינה כי ירדה מהאוטובוס בתחנה הסמוכה, יצרה קשר טלפוני עם אימה והמתינה לה שתבוא לסייע לה. אציין כבר עתה כי איני רואה חשיבות לשאלה אם התובעת התקשרה לאם מתוך האוטובוס או מיד כשירדה ממנו בחלוף שניות ספורות, ואין נושא זה מעלה או מוריד, ואף אין בו כדי להשפיע על מהימנות העדויות.

בהמשך תיאורה ציינה התובעת כי אימה הגיעה למקום, וסייעה לה להגיע הביתה, כשהיא נשענת על האם, והאם אוחזת בידו של הנכד.

התובעת מסרה הודעה במשטרה בחודש נובמבר 2005. לוז המתואר לעיל מפורט בהודעתה למשטרה.

מטעם התובעת העידה כאמור גם אימה.

יצוין כי בתחילת העדות לא זיהתה האם את חתימתה על גבי התצהיר. במענה לשאלות בית משפט מסרה בצורה בהירה ורציפה, באופן שוטף ומרשים בהתחשב בגילה המבוגר, את השתלשלות הארועים נושא התאונה בהתאם למעורבותה. בנסיבות אלה, ולאור ההתאמה בין המתואר בדיווח חופשי על ידי האם לבין תוכן התצהיר הוכשר תצהירה. עיון בחתימה על התצהיר לצורך כתיבת פסק הדין, העלה כי ככל הנראה עקב טעות משרדית שודך לתצהיר האם דף ובו חתימה של גברת אחרת בשם רפאלוב מריה. עובדה זו מסבירה את חוסר זיהוי החתימה על ידי האם, ויש בה רק כדי להוסיף לאמינות דבריה.

בהתאם לתצהירה של האם ולעדויותה, התקשרה אליה בתה התובעת ביום 11.9.05, ומסרה לה כי במהלך שהותה על אוטובוס בקו 46, בטרם הספיקה להתיישב, החל האוטובוס בנסיעה בצורה פתאומית, ועקב כך הוטחה בחוזקה ונפגעה בברך שמאל שנפגעה מהמושב. הבת מסרה לאם כי ירדה ביחד עם הנכד מן האוטובוס, והיא ממתינה לה בתחנת האוטובוס. האם מיהרה למקום, מצאה את הבת נאנחת מכאב, עזרה לה לקום, וכשהבת נשענת עליה בצד אחד והאם אוחזת בנכד בידה השנייה הלכו כולם הביתה.

כאמור, טרם חקירתה הנגדית של האם היא תיארה את המאורעות בשטף בלשונה, והתיאור היה עקבי, ברור ועורר אמון. המתואר על ידי האם תאם את המפורט בתצהיר, והתרשמתי כי היא מעידה על ארוע שהסעיר אותה וריגש אותה, והדברים זכורים לה בחיות. עדות האם ביחס לארוע לא נסתרה כלל במהלך החקירה הנגדית, ואני נותנת בה אמון מלא.

האם יש בשתי העדויות מטעם התביעה כדי לבסס את הנטל המוטל על התובעת להוכחת עצם קרות הארוע? לאחר ששמעתי את העדות, ובחנתי את מכלול הראיות הגעתי למסקנה כי התובעת עמדה בנטל המוטל עליה בהתאם למאזן ההסתברויות.

אכן, עדות התובעת באשר לנסיבות הארוע עצמו היא עדות יחידה. בהתאם להוראת סעיף 54 [לפקודת הראיות](#) [נוסח חדש], תשל"א – 1971, לצורך ביסוס ממצאים על עדות יחידה של בעל דין המעוניין בתוצאה, שאין לה סיוע, נדרש בית המשפט לפרט בהחלטתו מה הניע אותו להסתפק בעדות ומדובר בטעמים של ממש.

לאחר שבחנתי את הראיות אני סבורה כי יש טעמים ממשיים המצדיקים מתן אמון בגרסת התובעת ביחס לתאונה.

זאת, לאור דברי התובעת שנאמרו לאם בסמוך לאחר הנפילה, דברים בהם נתתי אמון מלא, ויש בהם כדי לבסס על פי דין את ההנמקה הממשית הנדרשת (י. קדמי "על הראיות" (חלק שלישי) 1439). אין לשכוח בהקשר זה את הוראות סעיף 10 [לפקודת הראיות](#) [נוסח חדש], תשל"א – 1971, ואת כללי הרס ג'יסטה בדבר אמיתות תוכנם של דברים שנאמרו באופן ספונטני בעת ארוע מרגש, או על ידי קרבן תאונה מיד לאחר התרחשותה. לכך יש להוסיף את האופן העקבי והמפורט שבו פירטה התובעת את השתלשלות הארוע, והמחשתה את הפגיעה לפני בית המשפט בצורה מעוררת אמון.

לאור המפורט, הגעתי למסקנה כי התובעת עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח את עצם התאונה.

ב"כ הנתבעת טוען כי אין כל ממצא רפואי ממועד סמוך למועד התאונה הנטענת, וכי מפי התובעת נמסרו שלל גרסאות לגבי תאריך התאונה. עוד נטען כי הפנייה לנתבעות ארעה רק כעבור כשנה ומחצה. נתונים אלה יש בהם לטענתו כדי לשמוט את הקרקע תחת גרסת התובעת.

עיון בחומר שהוצג לבית המשפט מעלה כי אכן קיים תיעוד של מספר תאריכים: 21.8.05, 11.9.05, 20.9.05 ו- 27.11.05.

התובעת דבקה בטענתה כי הארוע התרחש ביום 11.9.05, ותצהיר האם מאשש זאת. בהקשר זה יצויין כי האם מסרה שבשנה האחרונה היא לוקה בזכרונה עקב גילה, אך בעת מסירת התצהיר היו הנתונים זכורים לה, ולא הונחו ראיות שיש בהן כדי לכרסם בטענתה זו.

תימוכין לתאריך התאונה ניתן למצוא בממצאי הביקור הרפואי הראשון מיום 20.9.10. עיון במסמך הרפואי מעלה כי לא מצויין בו אמנם מועד פגיעה, אך מן המתואר בממצאי הבדיקה עולה שמדובר בפגיעה טריה המלווה בשינויי צבע של האזור הפגוע ובנפיחות. ממצאים אלה אינם מתוארים באופן כזה בביקורים הרפואיים הנוספים. משכך, יש במסמך הרפואי מיום 20.9.05 כדי לתמוך במסקנה כי הארוע ארע ימים ספורים לפני אותו ביקור רפואי. זה המקום לציין כי התובעת העידה שלמרות דרישת בתה שתפנה לטיפול רפואי מיד, היא המתינה מספר ימים, ולא מצאתי טעמים לפקפק בדברים. בנוסף, תיעוד לתאריך הנטען מופיע בביקור רפואי בחודש דצמבר 2005.

אשר למסמכים בהם מצויינים תאריכים אחרים. במסמך מיום 31.10.05 צויין תאריך התאונה ביום 21.8.05, ולא ברור כלל על סמך מה נרשם בשלב זה מועד התאונה שנרשם. לאור העובדה שהתובעת דוברת רוסית בלבד, ולאור התרשמותי ממנה בעדות, אינני סבורה כי יש ברישום כדי לפגום בגרסת התובעת בדבר מועד התאונה, מה גם שעורך המסמך לא בא להעיד ולא ברורות נסיבות הרישום. אותם דברים נכונים גם ביחס למסמך מחודש אפריל 2006 בו צויין יום הביקור לראשונה אצל הרופאה – 20.9.05 – כיום הפגיעה.

אשר להודעה המשטרית, לאחר ביקורה במשטרה של התובעת בשלהי נובמבר 2005, יצא אישור משטרתי על ארוע התאונה, ובו צויין התאריך הנטען על ידי התובעת – 11.9.05. לעומת זאת בהודעה בכתב יד שנמסרה צויין יום 27.11.05. המסמך לא נכתב על ידי התובעת, ולאור העובדה שהיא דוברת רוסית בלבד כאמור, ביחד עם העובדה שהמסמך הרשמי תיעד את התאריך 11.9.05, וביחד עם העובדה שלא התובעת רשמה את הנתון, ואין כל אינדיקציה לפגיעה נוספת שלה באותו מועד או במועד סמוך בנסיבות המתוארות בהודעה במשטרה (נסיבות זהות לפגיעה נושא התובענה), אין ברישום האמור כדי לפגום באמינות גרסת התובעת ביחס למועד התאונה.

סיכומו של דבר לאור מכלול הראיות שהונחו לפני בית המשפט שוכנעתי כי התובעת הוכיחה במאזן ההסתברויות את עצם קרות התאונה במועד הנטען.

נזקי התובעת**ממצאי המומחה הרפואי**

מטעם בית משפט מונה מומחה רפואי בתחום האורתופדי, ד"ר גורדין (להלן: "המומחה") שמסר את חוות דעתו. הצדדים לא זימנו את המומחה לחקירה, ולאחר עיון בחוות דעתו אני סבורה כי יש מקום לאימוץ מסקנותיה.

בבדיקת התובעת מצא המומחה כי היא הולכת בצליעה קלה, וכן מצא רגישות ללחץ מדיאלי, לטרלי ופטלרי. לא נמצאו הגבלות תנועה או פגיעה ביציבות הברך. המומחה ציין כי בבדיקת מיפוי עצמות מיום 21.11.05 הודגמה חבלה גרמית. המומחה הסיק בדרגת סבירות גבוהה שתלונות התובעת על כאבים בברך, הרגישות וממצאי הצליעה שנצפו על ידו ועל ידי הפיזיותרפיסט שטיפל בתובעת, נובעים מהחבלה לברך שגרמה לנזק סחוס בעיקרו. בגין הנזק הסחוס, הצליעה הקלה והכאבים העניק המומחה 10% נכות בשל השפעה קלה על כושר הפעולה לפי סעיף 135(1) ב לתקנות המוסד לביטוח לאומי (קביעת דרגת נכות לנפגעי עבודה), תשט"ו – 1956.

ב"כ הנתבעת טוען שאין כלל מקום להסתמך על חווה"ד, שכן היא דנה בפגיעה בתאונה מיום 21.8.05. בשל המפורט לעיל, אינני רואה בתאריך ש"נשלף" בנסיבות העניין מהמסמך הרפואי שצויין, כנתון עובדתי שיש בו כדי לאיין את חווה"ד או לפגום במסקנותיה. המומחה התרשם כי קיימת פגיעה התואמת חבלה כמפורט על ידי התובעת, וכי פגיעה זו גרמה לנכות, ואין בציון התאריך כאמור שהוא תאריך סמוך מאד למועד התאונה בפועל, כדי לשנות מכך.

השפעה התפקודית של הנכות

ההשפעה התפקודית של הנכות נבחנת על ידי בית משפט, ונקבעת בהתחשב באופי הפגיעה ובאופי הנפגע, לרבות מכלול מאפייניו התעסוקתיים והאישיים.

ב"כ התובעת ביקש שבית המשפט יקבע כי הנכות התפקודית עולה על זו הרפואית וב"כ הנתבעת טען כי היא עומדת לכל היותר על הנכות הרפואית.

לאחר שבחנתי את מכלול נסיבותיה של התובעת, אני סבורה כי הנכות התפקודית דומה לשיעור הנכות הרפואית. מדובר בתובעת ילידת 1955, עולה חדשה מרוסיה, שאינה דוברת את שפת המקום. התובעת עבדה כפועלת ייצור במפעל מזון במשך שנים, ולא נטען ואף לא הוכח כי יש לה הכשרה או יכולת לעסוק במלאכה שאיננה מלאכת כפיים. התובעת פוטרה מעבודתה במפעל ללא קשר לתאונה כחודש לפני התאונה. בנסיבות אלה ברור כי לכאבים, רגישות וצליעה בברך, מקום שמדובר באישה לא צעירה, ללא מיומנות מקצועית או השכלה, עלולה להיות השפעה על יכולת התאמתה לעבודות פיזיות שונות וכושר השתכרותה. במסקנה זו הבאתי בחשבון גם את הנתונים הרפואיים מעברה של התובעת, שלא היה בהם כדי להשפיע באופן ממשי על ההערכה.

פגיעה בשכר ובכושר השתכרות

התובעת כאמור לא עבדה בעת התאונה, וגם לא הוצהר מפיה כי הייתה עסוקה בחיפושי עבודה באותה עת. בהתחשב בשכרה במקום העבודה הקודם בו התמידה במשך שנים רבות, ובעובדה שפוטרה מעבודתה, ובהתחשב בגילה ובכישוריה, בסיס השכר של התובעת עומד על שכר מינימום.

בהתאם לתעודות אי כושר, לא הייתה התובעת כשירה כחודשיים. לפי עדות התובעת והאם בחודשים הראשונים גם מעבר לתקופה הנקובה, הייתה התובעת מנוטרלת כליל. לא קיימת לכך אסמכתא רפואית בחוה"ד ובכלל. כמו כן ביום 23.4.06 כשבעה חודשים לאחר התאונה נפגעה התובעת בתאונת דרכים נוספת. המומחה לא קבע נכויות בגין התאונה הנוספת. מעדות התובעת בבית המשפט עולה כי התובעת לא עבדה כלל כשנה, ולאחר מכן החלה לשמש כמטפלת במשרה חלקית אצל בתה, לאחר שעות הלימודים בגן. הובהר על ידי התובעת שהיא לא הביאה את הילדים מהגן, וכי הטיפול בהם היה בגיל שבו כבר לא נדרשה להרימם. לא צויין כי התובעת קיבלה שכר על הטיפול, ויש להניח כי המלאכה בוצעה במסגרת היחסים המשפחתיים.

בהתחשב בכל שפורט לעיל, כמו גם באופי הנכות וביעורה, וכן בהתחשב בעובדה שלתובעת נותרו 12 שנות עבודה כשכירה, אני אומדת באופן גלובלי את הפסדי השכר של התובעת וכן את אובדן כושר השתכרותה בסך כולל של 50,000 ₪.

עזרת צד ג'

על פי הנטען בתצהירים ובעדויות את העזרה קיבלה התובעת בחודשים הראשונים מהאם ומבני משפחה נוספים. עדות האם ביחס למצב התובעת בחודשים הראשונים הייתה מפורטת ובהירה ועוררה אמון. עדות זו יחד עם עדות התובעת בנדון שכנעו אותי כי התובעת קיבלה מהאם, עימה היא מתגוררת באותה דירה, עזרה וסיוע בפעולות אלמנטריות לרבות בישול, סיוע בשמירה על הגיינה וכיוצ"ב. פעולות אלה כך התרשמתי חורגות מן העזרה המצופה והמקובלת שבין בני משפחה. לא הובאו ראיות ממשיות לגבי עזרה נוספת של בני משפחה אחרים מלבד האם. בהתחשב בגילה של האם ובעזרה שהעניקה לתובעת, וכן בתקופת אי הכושר בת כחודשיים, ובמוצהר על ידי העדות ביחס להתמשכות התקופה מעבר לכך, יש לפסוק לתובעת בגין עזרת האם כמטיבה, בהתאם לאמדן סך כולל של 6,000 ₪.

איני רואה הצדקה לפסיקת סכומי נוספים לעתיד למרות טענות התובעת למגבלות בתפקוד בעבודות הבית, וזאת בהעדר אינדיקציה ממשית לצורך המתמשך בעזרה החורגת מן העזרה המשפחתית המקובלת.

הוצאות רפואיות ונסיעות

התובעת טופלה בסדרת טיפולים פיזיותרפיים. כמו כן במועדים קרובים לתאונה ביקרה התובעת אצל רופאים ונבדקה בבדיקות שונות. טיפולים אלה מטבע הדברים ממומנים על ידי קופת החולים תוך השתתפות עצמית סמלית של המבוטח. אל הבדיקות והטיפולים היה על התובעת לנסוע,

והטענה כי בסמוך לאחר התאונה לא הייתה מסוגלת מבחינה פיזית לעשות שימוש בתחבורה ציבורית היא טענה סבירה. לעומת זאת אינני סבורה שהונחה תשתית ראייתית מספקת לטענה לשימוש בהסעות לצרכי התניידות באופן קבוע ומתמשך, ואף אם הייתה מונחת תשתית כזו לא היה בה כדי להצדיק באופי הנכות שנגרמה המנעות משימוש בתחבורה ציבורית.

בנוסף, עקב כאביה נעזרת התובעת במשככי כאבים עד היום. נתון זה צויין גם בשעתו לפני המומחה, וזה האחרון לא הטיל ספק בכאביה, ובפוטנציאל של הפגיעה האמורה ליצור כאב. לאור הוראות הדין נושאות קופות החולים בעלויות הצרכים הרפואיים, אך קיימת השתתפות עצמית של המבוטח בעלויות התרופות. לא הוצגו אסמכתאות ממשיות בקשר להוצאות הרפואיות.

לאור כל המקובץ, אני אומדת את סכום הפיצוי בראש נזק זה בסך כולל של 4000 ₪ לעבר ולעתיד.

כאב וסבל

נזקה של התובעת בראש נזק זה עומד על 15,500 במעוגל, בהתחשב בשיעור הנכות, ההפחתה בשל גיל והעדר ימי אשפוז.

סוף דבר

התובעת הוכיחה כי במועד הנטען על ידה נפגעה כנוסעת באוטובוס בארוע המהווה תאונת דרכים על פי דין, ולפיכך היא זכאית לפיצוי.

סכום הפיצוי הכולל עומד על 75,500 ₪.

בנוסף תשלם הנתבעת שכ"ט עו"ד והוצאות בשיעור 13% מע"מ, ואגרת בית משפט. הסכומים יישאו הפרשי הצמדה וריבית בחלוף 30 יום ממועד פסק הדין.

ניתן היום, ה' חשוון תשע"א, 13 אוקטובר 2010, בהעדר הצדדים.

לימור מרגולין יחידי 54678313

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)